

LAKSHMI ASHRAMS VENNER**Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund****Telefon 43 96 13 71 – E-mail: lone-poulsen@comxnet.dk****Girokontonummer: 4440-0003141861****Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>**

LAKSHMI ASHRAM NYT

SANCHAR 107

Oktober 2009

Kære venner!

Denne gang bringer nyhedsbrevet tre forskellige artikler skrevet af unge medarbejdere på ashrammen samt lidt nyt om dagligdagen skrevet af David Hopkins:

- ”Fejring af Shri Krishna Janmashtami – en enestående oplevelse” af Nirmala Ruwali
- ”Arina – en inspiration for os alle” af Tara Koranga
- ”Introduktion til brug af dukker og masker i drama” af Manju Joshi
- ”Notitser fra bjergene – glimt af livet på Lakshmi Ashram” af David Hopkins

Det koster stadig det samme at være sponsor, dvs. et sponsorship er 1725 kr. og kontingentet 75 kr. = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Det betyder, at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Sponsorship (inkl. kontingent)

pr. måned	150 kr.
pr. kvartal	450 kr.
pr. halvår	900 kr.
pr. år	1800 kr.

Jeg regner med et medlemskab pr. husstand, klub, forening osv., hvis intet andet er nævnt. Overskydende penge på administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram. Tak for alle sponsorpengene og for de andre bidrag. Alle beløb, store som små, er velkomne. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse, landsbyarbejde og meget andet.

Hvis nogen af jer skal have udskiftet en bærbar computer / laptop, er vi interesseret i at modtage jeres gamle computer, hvis den er i god stand, så vil vi bringe den ned til Lakshmi Ashram.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen kan spare porto, hvis der er nogen af jer, der vil være tilfreds med at modtage en mail om, at Sanchar nu kan ses på hjemmesiden. Pga. billederne fylder Sanchar ofte for meget til at sende som direkte mail. Hvis I vil modtage beskeden på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk

Fejring af Shri Krishna Janmashtami – en enestående oplevelse

Af Nirmala Ruwali

Nirmala, hvis ældre søster Khashti tog Gandhi filosofikurset for en del år siden, er for nylig kommet til Lakshmi Ashram som lærer. Hun har tidligere ledet en lille skole på sin hjemegn. I år oplevede hun for første gang, hvordan Shri Krishna Janmashtami festivalen, der markerer Lord Krishnas fødsel, bliver fejret på en enestående måde i Lakshmi Ashram.

Mange slags festivaler bliver fejret i vores land – på forskellig vis og forskellige steder. De fejres i løbet af hele året, og hver og en festival afspejler Indiens enestående forskellighed. Janmashtami fejres med stor entusiasme i regntiden.

Som ordet ‘janma = fødsel’ antyder, bliver denne festival fejret for at markere en fødsel. Det er rigtignok tilfældet, for Janmashtami bliver fejret i anledning af Lord Krishnas fødsel. Her på Lakshmi Ashram bliver Janmashtami-festivalen fejret som noget meget stort. Ashrammens børn og medarbejdere er begyndt på deres forberedelser en måned før, og når Janmashtami endelig kommer, er børnene meget glade. Pigerne spiller en forestilling om Shri Krishna Lila, et sang- og dansedrama, som præsenterer begivenhederne, der leder frem til Lord Krishnas fødsel og viser hændelser fra hans barndom og ungdom. Al optræden bliver udført af ashrapigerne, store og små. Alle deltager fulde af begejstring og glæde. Når pigerne er på scenen, så føles det ikke, som om de spiller nogle roller, men snarere som om man er vidne til virkelige hændelser. Der er ingen følelse af, at dette drama bliver opført af almindelige amatører.

Shri Krishna Janmashtami festivalen er blevet fejret på Lakshmi Ashram næsten lige siden, at ashrammen blev grundlagt. I de første år blev spillet opført i selve ashrammen – i samlingsalen, Shanti Bhavan, men da tilskuertallet langsomt voksede år efter år, så var det helt klart, at der slet ikke var plads nok til alle dem, der kom for at opleve Krishna Lila. Det blev derfor opført i den store hal i Udyogshala – ashrammens værksted. Den blev efterhånden også for lille til at rumme det øgede antal tilskuere, der kom for at nyde opførelsen i en tid, hvor der ikke som nu var fjernsyn, videoer og andre forlystelser. Dengang gav sådanne dramaer folk både underholdning og mulighed for at forøge deres viden, og de kom med stor iver for at se dem. Da Udyogshala-hallen også blev for lille, blev stedet for opførelsen flyttet til engen neden for ashrammen.

Helt fra begyndelsen er alle rollerne i Krishna Lila, som foruden at skildre scener fra Lord Krishnas barndom også har scener fra det store indiske epos, Mahabharata, blevet spillet af ashrapigerne. Alle, både dem der bor i nærheden og dem der kommer langvejs fra, bidrager i stor stil til succesen.

Nu til dags trods det, at der er så mange forskellige former for underholdning, fortsætter folk med at tillægge ashrammens festival samme betydning, som de gjorde for tres år siden. I det store og hele nutildags med masseunderholdning tillægger folk disse små dramaer mindre betydning. Og så er folks tilværelse også blevet så travl, at de kun finder lidt tid til sådanne arrangementer. Det var således forbløffende at opleve, at selv i dag kan man finde den samme begejstring og glæde som for tres år siden. Nu var engen også tæt pakket med tilskuere, som var kommet langvejs fra for at se dette drama, mens aktørerne spillede deres roller på scenen. Kvinder og børn sad helt stille og nød Krishna Lila. Når man så ud over mængden, følte man, at deres eneste form for underholdning var det drama, der blev spillet for dem på scenen. De så Krishna Lila, som om det var den allerførste gang, de så det. Nogle kvinder priste Krishnas bedrifter, mens de fordømte den onde konge, Kansa. Da Kansa blev dræbt, blev de alle så glade, som om Kansa død virkelig var foregået foran dem. Alle var så opfyldt af glæde, så henrykte, at de overhovedet ikke havde nogen fornemmelse for, hvor megen tid, der var gået. Da

dramaet var slut, udbrød de: “Hvor ville det være godt, hvis det varede fem timer og ikke kun fire timer!”

Således bringer Lakshmi Ashrams fejring af Shri Krishna Janmashtami så megen fornøjelse og glæde til så mange mennesker.

Mængden af tilskuere, der ses samlet her, entusiasmen og glæden, som de gav udtryk for, er noget som man nu til dags nok vil have svært ved at finde andre steder.



Tilskuerne nyder opførelsen af Krishna Lila på engen neden for ashrammen

***Krishna** er en af de højst elskede af alle hinduguderne. For sine tilbedere rummer han en guddommelig skønhed, glæde og kærlighed. Som barn var Krishna munter og fuld af spilopper. Uskyldig og lydige i sin mors nærvær, men han lod ingen lejlighed slippe sig af hænde for gale streger, når hun vendte ryggen til. Som ung mand fortryllede og berusede Krishna hyrdekvinderne med sit fløjtespil. Han drillede dem og gjorde kur til dem. Hans yndling var den smukke Radha, som udsatte sig for mange farer for at møde ham.*

Arina – en inspiration for os alle

Af Tara Koranga



Arina

Tara kom til ashrammen fra en fjernt liggende landsby for omkring seks år siden. Hun kom i ottende klasse og er nu en ung lærer her.

Hun tager sine opgaver meget alvorligt. Hun fortsætter sine studier, og i år har hun taget det første års BA eksamen.

Hvert kommer der unge kvinder fra Tyskland, Danmark, England, USA og andre lande, sommetider i grupper og sommetider individuelt eller sammen med en ven, til Lakshmi Ashram for at få nye erfaringer, før de skal gå på universitetet. Ved at opholde sig i Lakshmi Ashram lærer de kunsten at leve et simpelt liv af os elever, og de får også mulighed for at styrke deres egne evner.

En person, der er uden viden om den indiske levevis, kan ved at opholde sig på ashrammen, komme til at forstå den indiske kultur og på samme tid blive bekendt med kulturen i Kumaon.

Sidste år den 5. september ankom Arina Theel fra Kiel i Tyskland for at bo hos os i et år. Allerede før hun ankom her, havde hun fortalt os via mails, hvordan hun kunne tænke sig

at udnytte tiden sammen med ashrapigerne. Hun var meget begejstret for udsigten til at komme og bo på ashrammen. Lige fra den allerførste start fornemmede Arina ashrammens daglige liv og rytme og begyndte – altid meget punktligt og præcist – at deltage i alle aktiviteterne. Da Arina kom, kendte hun ikke et eneste bogstav i hindi-alfabetet. I begyndelsen, når hun mødte alle de mindre børn, de ældre piger og medarbejderne, kunne man se, hvor glad hun var. Fra sin allerførste dag startede Arina med at deltage i enhver aktivitet, og hun fulgte børnene i deres daglige teamwork, fx hjalp hun meget til med rengøring og madlavning i køkkenet. Arina deltog altid med stor iver i alle mulige aktiviteter.

I oktober finder høstprogrammet sted for at skaffe vinterfoder til kvæget. Det bliver betragtet som en integreret del af vores holistiske uddannelse, og det giver os et sandt billede på essensen af selvforsyning. I løbet af denne periode lærte Arina også, hvordan man høster græs, og hun lærte de små piger nogle forskellige lege.

Den 2. oktober fejrede vi Mahatma Gandhis fødselsdag og den 16. oktober Radha Didis 75 års fødselsdag, og så fejrede vi Diwali-festivalen fra den 28.-30. oktober. Arina deltog også med stor iver i disse forskellige programmer. Hun deltog også i festligholdelsen af ashrammens fødselsdag den 5. december, som vi fejrer som selvforsyningsdagen. Nu har hun lært lidt hindi og taler med alle børnene på hindi, så de er alle kommet til at kende hende meget bedre.

Arina underviste disse små piger i billedkunst og lærte dem forskellige lege. Langsomt besluttede hun, at hun også ville undervise i engelsk i de små klasser. Da hun startede i en af klasserne med engelskundervisningen, var alle de andre klasser også ivrige efter, at hun skulle undervise dem. Arina fik sin familie i Tyskland til at sende papir, farver og andre materialer, så hun kunne imødekomme de ivrige børn.

I november tog Arina med på vores studietur, og om søndagen tog hun sommetider med en klasse og deres lærer på en vandretur i omegnen. I november lavede hun også med en klasse ad gangen en julekalender, og hver elev designede et kort til en dag. Så fra begyndelsen af december frem til juleaften skiftedes eleverne med stor glæde i aftensamlingerne til at åbne den pågældende dags låge. Det var noget specielt for os at forberede os på den kommende jul. Da de ældre piger så billederne på kalenderen, blev de faktisk meget stolte af at kunne fremvise deres kunstneriske evner. Den 25. december, Juledag, var Arinas forældre sammen med os, og vi var alle sammen meget glade for at opleve deres program. Arinas far spillede rollen som julemand perfekt!

Den 26. og 27. december tog alle pigerne undtagen 10. klasse af sted for at tilbringe vinterferien derhjemme. Pigerne i 10. klasse klarede det daglige arbejde på ashrammen og forberedte sig på deres forestående High School eksamen. Nogle af lærerne blev der for at undervise disse elever. Den 8. februar vendte pigerne tilbage sammen med deres forældre, og den 10. februar begyndte de med deres nye daglige skema i deres nye team. I marts, efter at eksamen var overstået, lærte Arina de mindre piger at lave collager, og hun lærte også alle, såvel elever som lærere, hvordan man tager billeder med et digitalt kamera. Mens de tog billeder, gjorde Arina eleverne opmærksomme på nogle simple grundregler – hvordan det var nødvendigt at holde kameraet lige og at medtage hele motivet inden for rammen. Da alle pigerne i hver gruppe havde taget billeder af ashramaktiviteterne og scener fra området, udvalgte hver enkelt pige sit favoritbillede til en udstilling, som blev hængt op i samlings-salen, Shanti Bhavan. Arina gav også hver af eleverne og lærerne papirbilleder af de fotos, de havde taget. Hun deltog som sagt i alle festivaler i løbet af året, som Holi og Janmashtami, hvor hun havde en lille rolle i Krishna Lila som elefant!

Arina levede her som en ashramelev og var meget glad for at hjælpe til på enhver måde sammen med børnene og de ældre lærere og medarbejdere.

Tysk kultur er meget anderledes end vores kultur, men til trods for at hun kom så langvejs fra og var så ung, lærte Arina en masse ved at leve sammen med os. Hvis hun af og til skændtes med pigerne, sagde de glade til hende: "Arina Didi, Arina Didi, tilgiv os." Nu taler Arina meget godt på hindi, og når der kom nogle gæster fra vesten på besøg, kunne hun oversætte for dem til hindi. Når Arina talte dagene, til hun skulle til at forlade ashrammen den 19. august for at begynde sin rejse tilbage til Tyskland, græd hun sommetider, og nogle gange spiste hun slet ikke. Alle børn og medarbejdere beundrede hende meget. Sådan tilbragte Arina et helt år hos os.

Mens Arina levede i Lakshmi Ashram, undlod hun aldrig at indrette sig efter ashramlivet i enhver henseende, lige gyldigt om det drejede sig om mad eller tøj eller sprog, og når hun fortalte til alle, at hun var medlem af Lakshmi Ashram, blev hun en kendt person i både Kausani og de nærliggende landsbyer.

Jeg blev meget inspireret af Arinas beundringsværdige syn på livet, noget som jeg ikke helt er i stand til at udtrykke i ord.

Introduktion til brug af dukker og masker i drama

Af Manju Joshi

Manju kom til ashrammen som lille pige og har fået al sin undervisning her. Hun rejste derefter væk for at arbejde med andre lokale organisationer og vendte tilbage her sidste år for at undervise. Hun har nu også ansvar for at køre det nye køkken.

Lakshmi Ashram arbejder altid aktivt på at opnå sine undervisningsmål og organiserer derfor ofte forskellige programmer til gavn for elevernes allround udvikling.

Ashrammen er en institution, hvor vi søger at udvikle alle aspekter i elevens personlighed – intellektuelt, fysisk og ideologisk. Kulturelle programmer finder regelmæssigt sted, og samtidig bliver folk udefra inviteret til at bibringe vores elever forskellige former for kundskaber for at styrke vores færdigheder. Nogle mennesker tilbyder også helt frivilligt at bruge tid på at komme og undervise os.

Således kom Megan Campisi og Emily Epstein den 29.-30. august for at delagtiggøre os i dukkekomediens verden. Megan rejser til forskellige steder over hele verden og underviser i at opføre drama ved hjælp af dukker og ligeledes med brug af masker. Hun underviser rigtig godt i både at fremstille dukkerne og spille med dem. På grund af sin kunnen med dukketeater modtager hun mange invitationer, så at andre også kan lære denne kunst. I år ofrede Megan noget af sin kostbare tid til os, så vi også kunne lære, hvordan vi kan underholde og spille med dukker. Hun havde selv ytret ønske om at dele denne kunstart med os, noget som har gjort os alle meget glade.

Fordi vi var så mange, blev delt op i tre grupper, således at vi alle sammen fik en god mulighed for at lære noget. Megan tog hver gruppe til to timers undervisning både om lørdagen og søndagen. Megan lod os først sidde i en rundkreds, hvor vi skulle præsentere os selv med fagter. Efter at alle havde præsenteret sig på denne måde, tog hun dukkerne frem og fortalte os først, hvordan vi skulle se på dem som mennesker. På samme måde, som folk rejser sig, sætter sig ned, taler og udfører andre aktiviteter, skulle vi prøve at kontrollere dukkerne, så de kunne bevæge sig ligesom mennesker. Vi prøvede først at få dukkerne til at sidde ned, gå og lave andre bevægelser. Lige som vi taler med de voksne, hvor vi viser visse følelser, måtte vi arbejde med dukkerne, så at de også kunne vise lignende



Kavita og Aarti
med dukke

følelser. Hun demonstrerede, hvordan vi kunne få dukkerne til at udtrykke enhver handling gennem tale, bevægelse og dans.

Megan lærte os også, hvordan vi kunne optræde ved at bruge masker. Når man har maske på, når man optræder, bliver skuespillerens rolle endnu mere forstærket. Skuespilleren med maske skal udtrykke alle sine følelser og sindsbevægelser via sin stemme og sine bevægelser. Skuespilleren med maske skal udtrykke sin rolle for publikum endnu mere klart.

Vores piger lærte at præsentere gode sketcher og danse ved brugen af dukker, og de gjorde sig alle mulige anstrengelser for at udtrykke følelser og sindsbevægelser i opførelsen. Dette var min allerførste erfaring med at spille med dukker og på den måde at udtrykke mine følelser over for de andre. Det var første gang, at jeg havde set så flotte opførelser udtrykt med dukker. Jeg nød det virkelig. Det var også første gang i ashrammen, at der var arrangeret sådan et program. Jeg kunne godt tænke mig at få endnu en chance for igen at lære noget om dukketeater eller anden slags kunst, så vi kunne få en ny og anderledes viden igen. Dette to dages program med dukketeater og masker forløb virkelig godt.



De små piger og Megan

Notitser fra bjergene – glimt af livet på Lakshmi Ashram *af David Hopkins*

Endelig er efteråret kommet, og luften er lidt kølig om morgenen, før solen står op over bjergene. Himlen er klar – strålende solskin om dagen og stjerneklare nætter. Det er en af de travleste årstider, for det gælder den årlige høhøst. Alle de ældre piger arbejder hårdt på bjergskråningerne oven for ashrammen med langsomt at høste græsset med små segl, og når det er tørt binder de græsset sammen i neg og bær dem ned ad skråningen for at lave høstakke. Det vil forsyne os med meget nødvendigt foder til kvæget for vinteren og foråret, hvor det grønne græs er knapt.

Vi fik endelig en ny forøgelse til ashrammens kostald, en malkeko og hendes kalv, som vi for nyligt bragte hertil fra et lokalt tempel. Der var virkelig brug for denne ko, for vi havde kun to køer, der gav mælk, og vi var nødt til at købe mælk fra markedet. Vi er på udkig efter endnu en ko for at få antallet op på fire som førhen.

Foruden høstning af hø har nogle af pigerne under Basanti Behns ledelse haft travlt med at høste tulsı (sød basilikum). Det skal skæres, hakkes og så tørres i solen. Det er meget efterspurgt som en nærende urtete med gode medicinske egenskaber, og i år har vi endog større landområder med tulsı end tidligere. Sidste år solgte vi endda godt 65 kilo til en lokal økologisk forretning.

Som I måske har læst i avisen, kom monsunregnen i år meget sent til Indien. Her i Uttarakhands bjerge var der også en markant mangel på regn. De lokale bønder stod over for store vanskeligheder med at udplante deres risplanter, for floderne havde meget lav vandstand. Så da rishøsten var i fuld sving i sidste uge, oplevede vi en voldsom regn, hvilket slet ikke stemmer overens med årstiden. Vores grønsagshave har også lidt under manglen på regn, så udbyttet har ikke været så godt som normalt i monsuntiden.

Foruden at have ansvaret for tulsıproduktionen fortsætter Basanti Behn med at arbejde aktivt i landsbyerne i Kosidalen neden for Kausani. Lakshmi Ashram arbejder med "The Hunger Project" (sultprojekt) – et igangværende projekt blandt valgte kvinderepræsentanter i landsbyrådene (gram sabhas). Man forsøger at sætte kvinderne i stand til at realisere deres instinktive styrke og arbejde konstruktivt til gavn for landsbyerne. Der er fire unge lokale kvinder, der arbejder sammen med hende i dette projekt. I august blev der afholdt en tre dages workshop for lokale kvinderepræsentanter i Anasakti Ashram her i Kausani med et to dages follow-up møde i begyndelsen af september.

I juli måned startede et nyt program af vores Gandhi filosofikursus (Sadhana) for unge kvinder efter et års pause. I det nuværende kursus deltager der otte piger, to ashramelever og seks piger fra nærliggende landsbyer. Sidstnævnte kender slet ikke noget til ashramlivet på forhånd. Kurset kom i gang med en meget sikker start, da Shobhan Negi, en elev fra det allerførste kursus, kom for at undervise dem i femten dage.

Den 14. november, Jawaharlal Nehrus fødselsdag, bliver fejret som Børnenes Dag i Indien. Den 10. oktober tog 5. klasses piger sammen med Bimla Behn til All India Radios studier i Almora for at indspille sange til et specielt program, der skulle udsendes på Børnenes Dag. De troede, at det ville tage lidt mere end en times tid, men det endte med, at optagelsen fortsatte i over tre timer!

Radha Behn forsætter med at være lige så aktiv som altid. Mens jeg skriver dette, deltager hun i en padyatra (fredsvandring) i bjergene i Nainital Distrikt sammen med lokale unge, og de bringer budskabet om kampagnen "Red floderne" til fjerne landsbyer i dette område. Radha vil dog finde tid til at fejre sin fødselsdag d. 16. oktober og Diwali den næste dag sammen med os – noget som alle med stor iver ser frem til.